

Internetconsultatie reactie

Het voorstel om de artikelen 4 van de WPO, WEC en WVO zodanig te wijzigen dat 'lichamelijke, verstandelijke of zintuiglijke handicap' vervangen wordt door 'lichamelijke, verstandelijke, zintuiglijke of psychische handicap' vind ik gezien de motivering daarvoor niet correct.

Argumentatie:

In de toelichting bij het wetsvoorstel wordt gememoreerd dat met de wet van 17 januari 2002 (Stb. 2002, 59) in de WEC een aantal technische wijzigingen werd aangebracht waaronder de vervanging van "geestelijke" door "verstandelijke". Deze omschrijving sloot beter aan bij het toenmalige spraakgebruik. Een inhoudelijke wijziging werd hiermee niet beoogd. Nu wordt in 2013 geconcludeerd dat "... dus niet is bedoeld om daarmee de psychische handicap uit te sluiten." Die conclusie trek ik niet uit de wethistorie.

Met de wet van 7 juli 1988 (Stb. 1988, 332) werd de term "lichamelijke handicap" vervangen door: lichamelijke, geestelijke of zintuiglijke handicap. In de Memorie van Toelichting (Kamerstuk 20273 nr 3) is dat als volgt gemotiveerd: "... Aangezien de geestelijke handicap bij zeer moeilijk lerende kinderen of een zintuiglijke handicap tevens een lichamelijke handicap is, is de waarborg van aangepast vervoer eveneens van toepassing op de bedoelde geestelijk gehandicapte en zintuiglijk gehandicapte kinderen. ..."

Psychische handicaps, waar het nu in 2013 om gaat, zijn zng. 'sociale handicaps'. Deze groep leerlingen heeft voor het merendeel aan autisme verwante stoornissen die hun gedrag beïnvloeden. Dat is een gedragsstoornis en geen lichamelijke handicap zoals dat in 1987/88 in de MvT wél werd geoordeeld over de geestelijke handicap bij ZMLK-leerlingen wat in feite ook als een lichamelijke handicap gezien kan worden. Het is in de jaren 80 nooit de bedoeling geweest om aangepast vervoer te waarborgen voor 'sociale handicaps'. Het gaat nu dus niet om een correctie van de terminologie, maar om een omvangrijke uitbreiding van de doelgroep. Een sociale handicap geeft niet een dusdanige mobiliteitsbeperking dat een leerling zelfs niet onder begeleiding van het openbaar vervoer gebruik zou kunnen maken (waardoor standaard taxivervoer noodzakelijk zou zijn).

Als een aandoening met medicatie te onderdrukken is, dan is het geen echte medische handicap, maar dan blijft het op het niveau van een aandoening of stoornis. Het kan je een maatschappelijke beperking geven, maar het is geen stationaire situatie, je kunt er mee leren omgaan. Pas als het een onomkeerbare eindsituatie is dan wordt het medisch gezien een handicap genoemd.

Suggestie:

In plaats van het opsommen van vier soorten handicaps ipv drie zou het wellicht goed zijn om de tekst van lid 13 als volgt te formuleren: " Het zevende tot en met negende lid en het elfde lid niet van toepassing zijn op leerlingen die vanwege een mobiliteitsbeperking op ander vervoer dan openbaar vervoer zijn aangewezen, dan wel vanwege niet zelfstandig van openbaar vervoer gebruik kunnen maken."

Financieel argument tegen de wetswijziging:

Met de wijziging van 1988 kwam er een bedrag in het gemeentefonds bij. Daardoor kreeg de wetswijziging op 18 juni 1987 een positief advies van de Raad voor de gemeentefinanciën: "...Gelet op het feit dat de voorgestelde wijziging van de WBO en de ISOVSO in feite een bestending van de huidige situatie inhoudt en gezien het feit dat het bedrag dat de gemeenten in voorkomende gevallen aan de bedrijfsverenigingen moeten betalen is begrepen in het bedrag dat naar het Gemeentefonds wordt overgeheveld, kan de raad met het voorliggende wetsvoorstel instemmen.

De Raad voor de gemeentefinanciën."

De voorgestelde wijziging in 2013 vergroot de doelgroep die recht gaat krijgen op een vergoeding leerlingenvervoer enorm. Hier staan geen extra middelen tegenover, terwijl de uitgaven van gemeenten voor het leerlingenvervoer het verstrekte budget in het gemeentefonds nu al ver overschrijden. In deze omstandigheden is de wetswijziging niet verantwoord.